

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébe” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. Egyes szám 20 fillér. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Klotildfalva, utolsó pósta Piliscsaba, Pestmegye.

A Lélek vezetése.

Akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai . . . ha pedig gyermekek, örökösök is.” (Róm. 8:14—17.)

A legtöbb ember szinte becsületsértésnek tartja azt, ha valaki istengyermeki voltát kétségbe vonja, anélkül, hogy valaha is számot adott volna arról önmagának, hogy vajjon Isten Lelkének vezetése alatt áll-e?

Aki vezetés alatt áll, az elsősorban is a vezettetés szükségességét érzi, vezetőt választ, vezetőjét ismeri és reabizna magát.

Az Úr Jézus az igazság Lelkéről beszél, Aki minket minden igazságra elvezérel és Őt dicsőíti, mert az Ővéből veszi, amit nekünk megjelent. Ha ezeknek az Igéknek a mélyére tekintünk, könnyen megérthetjük, miért áll olyan kevés ember ez alatt a felsőbb vezetés alatt. Az igazság Lelkével nem szeret az ember találkozni, mint vezetővel és örül, ha valaki elhitei őt, vagy meggyőzni igyekszik arról, hogy neki erre a vezetőre szüksége nincsen.

Az igazság kérlelhetetlen és könyörtelen. A természeti ember számára ítéletet és halált jelent. Igazságban járni annyit jelent, mint a Léleknek fegyelmező vezetése alatt állni szüntelen. Az igazság a legelrejtettebb és legjelentéktelenebbnek látszó hazugsággal szemben is olyan, mint a perzselő tűz a polyvával szemben. Nem állhat meg előtte. Jó annak, aki mindettől nem fél és reá bizza magát arra a hűséges vezetőre, Aki nem csak az ítélettel, hanem a kegyelemmel is megismerteti az elveszett bűnöst. A kegyelem forrásával, az Úr Jézussal, Aki azért küldötte az Ő Szent-Lelkét, hogy amikor Ő felemeltek, az mindeneket Őhöz vonjon. Ő pedig mindeneket az Atya lábai alá helyez, hogy „az Isten legyen minden mindenben” (I. Kor. 15:28). „Az enyéme mind a tiéd” (Ján. 17:10). Így lesz az elveszett bűnös Istennek gyermekévé, a mennyország örökösévé, az örök dicsőség részesévé, a Szent Lélek vezetése által.

Vezethet már téged Istennek Lelke? Ha nem, — engedd át magad neki most, még ma, amíg nem késő. Különben gyermeki jogokra igényt nem tarthatsz, örökre elvesztél. Ha vezetése alatt állsz Isten Szent-Lelkének, akkor maradj meg az Ő vezetése alatt, meg ne szomorítsd Őt, hogy világosságról világosságra, dicsőségből dicsőségbe vezethessen.

Betegágyak mellől.

Gyönyörű tavaszi nap volt. A közelebbi kertekben lombosodó fák, nyíló virágok, dús, zöldelő pázsit, csaltogó madárdal s a mindent beragyogó, meleg napsugár, Isten csodálatos, életadó hatalmáról beszélt. Egyeseknek? ... Mindenkinék? ... Vajjon hányan értették meg ezt a szó nélküli, de mégis erőteljes prédikációt? ... Kik hajlottak meg mély hódolattal az ég és föld teremő nagy Királya előtt? ...

A kórtermek nagy ablakai is készségesen tárultak ki, hogy el ne zárják a betegágyaktól a természet örömhírét. Hisz még az enyhe, langyos szellő is új életet akart hozni a testileg meggyötört, kínzott lelkek közé.

Különösen egyet akart beragyogni, felmelegíteni az Úr, az Ó igéjének minden közönyt, hidegséget, ellenállást felolvasztó fénysugarával. Tudta, hogy nagy szüksége van reá s minden útát, módját megpróbált, hogy megmentse az élet, az örök élet számára. A beteg rettegett attól a gondolattól, hogy esetleg még ma meg kell neki halni. Most még tudja, hogy hol van, de azután? ... Azután? ... Borzadtan nézett a reá váró rideg, sötét jövő elé.

Fény villant fel a koromsötét éjszakában. Egy világos, tiszta, szerető tekintet ... Néhány meleg, istenfélelemtől, szent komolyságtól áthatott szó ... Bűnbocsánatot, szerető atyai karokat, békességet kínált fel a szegény szerencsétlennek. — Kicsinyhitűség, kételkedés, megkeményedés volt a felelet.

Néhány óra mulva itt kellett hagynia mindent, amihez olyan görcsösen ragaszkodott. A műtét nem sikerült. S mi történt vele azután? ... Azután? ...

Egy másik kórágyon külsőleg sokkal kedvezőtlenebbek a körülmények. Az elég magasán elhelyezett kicsi ablakok csak poros, füstös, elhasznált levegőt juttathatnak be a majdnem állandóan felhomályban levő kórterembe. A környező magas házak is nagyon megnehezítik a napsugár útját. — Hisz itt minden olyan komor, barátságatlan lehet, ... ha nincs levegő, nincs napfény, a közelben üde fű, fa, virág ... Mitől is lenne mástól szép az élet? ...

Mitől? ... Kitől? ... „Nékem az élet Krisztus,” ezt írta a Lélek meggyőző erővel, teljes bizonyossággal egy ifjú leányka derűs, mosolygó arcára. Mikor Isten napja útát tört magának a szíve felé, nyitott ajtókra talált. S az Úrral megbékélt, csendes, örömteli élet sugárzik a tekintetén. Biztos a jövője, hisz a legjobb kezébe tette le s kiapadhatatlan, csalhatatlan a reménysége.

Nem kell, hogy lehangoltan, bánatosan távozzék tőle valaki, hisz vidám, boldog, megragadó erővel hagyták el ajkát ezek a szavak: „Apuskám, ne tessék búsulni.”

Az emberek úgy félnek a betegségtől s mégis ennek a gyöngye, törekeny leánykának az élete menynyire kívánatosabb, mint sok másé, akik pedig duzzadó erőkkal járkálhatnak. Az Úr az Ó szerető hangján hív mindenkit: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterhelgettetek, én megnyugosztalak titeket.”

I. I. d. t.

Zinzendorf gróf így szólt egyszer: „A mi módszerünk, hogy az embereket megtérítsük, a következő: Olyan legyen az életünk, hogy az emberek megkérdezzék, hogy kik ezek az emberek és honnét jöttek, hiszen ezek mások, mint a többi emberek. Ki tette ilyenekké ezeket az embereket? Ez azután megadja az alkalmat arra, hogy beszélhessünk a mi Urunkról és Megváltónkról.

Sámuel két könyve. (I.)

Valójában egy könyv. Csak a régi görög fordítók osztották kétfelé. Szoros összefüggésben van a Királyok két könyvével, úgy, hogy a latin Biblia, a Királyok „négy“ könyvének első kettőjeként tekinti. Az első könyv első fele valószínűleg Sámuel személyes feljegyzéseiből való. De Sámuel az első könyv 25. fejezetében már meghal s így tisztán az ő rendkívüli személyisége nyert méltánylást abban, hogy a 115. év krónikáját magában foglaló mű az ő neve alatt szerepelt. A két könyv nagyobb fele az ismertebb Nátán, és a kevésbbé ismert Gád prófétáknak köszönhető. Ők maguk is Sámuel tanítványai lévén, érezték az ő kiváló egyéniségének súlyát s a Sámuelről való elnevezést inkább előmozdították. És van még egy igazolása a Sámuel két könyvéről való beszédnek. A Birák sötét korszakából való felemeltetés Sámuellel kezdődik s voltakép ő veti meg alapját annak a dicsőséges fejlődésnek, mely Dávid korában éri tetőfokát s mely után a királyok két könyve új emelkedést már nem hoz, ellenben hamarosan hozza az új hanyatlásokat s a végső összeomlást.

Mintha Rúth könyve után gíngint egy csendes családi história jönne, úgy kezdődik a Sámuel első könyve. De ez a részletesen elmondott születéstörténet a későbbi nagy embernek szól. Bár valóban önmagában is oly szép ez a születéstörténet, hogy bátran hasonlítható Izsák, Mózes, sőt — az Úr Jézus születéstörténetéhez. Az utána következő gyermektörténet pedig egyenesen páriát ritkító az egész Bibliában. Szülők, nevelők, sőt közvetlen a gyermekek számára rendkívül sok indítást, áldást árasztott már az első könyv első négy fejezete. Anna kitartó imájával, fo-

gadásainak hűséges teljesítéseivel. Ezzel szemben Éli az elnéző, gyengekezű nevelés rettenetes következményeivel. Azután a rossz fiak közt romlatlan maradó kis Sámuel, ki első illusztrációja lett annak a jóval később mondott Igének: „Engedjétek hozzám a kis gyermekeket.“

Az ötödik fejezet már a maga teljes komorságában sodor be bennünket Izrael népének súlyos problémáiba: az idegen kézen vándorló szövetségládának visszaszerzése s a királyság, vagy nem királyság kérdéseibe. Egy igazi vezérférjui egyéniség áll előttünk már is. És ez Sámuel. Összekötő kapocs a Birák és Királyok korszaka között. Az utolsó tipikus biró, Éli, mellett növekedvén, működése hasonlít a birákéhoz. Viszont azzal, hogy a nép kívánságára királlyá keni Saul (10. fej.) s amellet megmarad lelki vezérnek, teljes mértékben bontakozik ki előttünk a próféta. Rettenthetetlenségével, puritánságával, éleslátásával s az Úr iránti feltétlen engedelmességével úgy kiválik még késő vénségében is, mint kevesen. Valami csodálatos érzéke volt az Úr láthatatlan vezetése iránt s hitte, hogy azon kívül nincs szükség másra, s hogy az mindenki előtt nyilvánvalóvá lehet. Legfőbb törvény az engedelmesség néki. Hiába tekintenek fel nagy várakozással a királyra, ha nem tekintenek annak felette még jobban az Úrra. — Balsejtelmei ez irányban nem is csaltak. Saul épen nem bizonyúl Isten kegyelméből való királynak s Sámuelnek vállalnia kell azt a szerepet, amelyet utána a próféták egész sorának: ellenzék lenni a királlyal szemben, mert az nem maradt hű az Úrhoz. Sámuel nem élte meg a magát büszkén a próféta fölé helyező Saul (13. és 15. fej.) csúfos bukását, mely előbb a tiltott szellem-

idézéshez (28. fejj.), majd az öngyilkosságba vezetett. (31. fejj.) De az Úrral szemben való engedetlenség súlyos nyomait, a nyugtalanságban s féltékenységben, ingerlékenységben, búskomorságban és sok-sok megszegényítettetésben, éveken át szemlélhette még ő is Saul életén. Mennyivel inkább mi!

Visszfény.

Az Aegeri tó partján állok. Különös látvány tárul elélem. Soha ennél fenségesebb képet nem láttam. Köröskörül fenyőborította zöld hegyek, a tó partján virágzó gyümölcsfák. Kicsit hátrább hóval fedett, meredek, égbe nyúló sziklák. Ebből az életet látom, a valóságot, tele gazdagsággal, pompával. Hátul a havas hegyek, mintha egy más országba engednének bepilantani, egy országba, ahol a halál fagyos keze mindent elnémitott. Hideg némaság. Csodálom, bámulom, de nem vágyom oda.

A nap csillogása mindent beara-nyoz.

Milyen csudálatos kép, ugyanaz, — mindent látok megfordítva is. A tó síma, mozdulatlan színén visszatükröződik minden ugyanúgy. — Ugyanaz a szépség, ugyanaz a gazdagság, ugyanaz a színharmónia. A képet a tó ugyanolyan élesen tükrözi vissza: mintha két hegy, két erdő volna egymással szemben. A kép mozdulatlan fenségét nem zavarja meg semmi sem.

Alig egy óra telt el, ismét a tó partján állok. A víz felett most is felém tárul a szép kép, de hol van a tükörkép? Hol van a csendes, mozdulatlan tó, mely mindent visszaad, amit kap? Mindent kisugároz, ami felé árad? Szél korbácsolta fel a víz tükkrét és az ideodaszaladó, csillogó hullámok, ha-

bosszélú fodrok közt eltűnt nyomtalanul a felfogott, a befogadott kép.

Miközben kerestem az elveszett szépséget, egy kis pocsolya szélére értem. Belőle valami csudálatos gazdagság, színpompa áradt felém. A széle ragyogó, csillogó arany volt, befelé a bíbor meleg bársonyossága. Meglepetve álltam meg. Honnét e nagy mérhetetlen gazdagság? — Az ég alján lemenő nap ragyogó színeit sugározta vissza ez a szegény, megvetett, lenézett pocsolya.

Oh, milyen sokat mondott nekem ez a két kép! — és különösen így, egymás után. A nagy, a szép, a pompás tó, amely visszatükrözte a természet összes szépségét, gazdagságát, de csak addig amíg csendességben volt, amíg csak azt akarta visszaadni, amit kapott. Amint a szél felzavarta tükkrét, hiába volt éppen olyan nagy, hiába csillogott, tündöklött a nap fényében, nem tudta többé kisugározni a felvett képet.

Vajjon a te lelked csendes tó-e, ami híven tükrözi vissza Urad képét, hogy aki belénéz, az Urat látja, vagy megzavarta valami a tükkrét és nem látszik többé benne a valódi kép, csak össze-vissza imbolygó, futkosó kis képfoszlányok, amelyekből a való képet többé ki-formálni, összeállítani nem tudja senki sem?

A pocsolyában ugyanakkor látszott a lemenő nap teljes színpompája, teljes gazdagsága. Nem volt nagy, nem volt szép önmagában, de *nyitva* volt egészen a világosság, a nap számára. A pocsolya eltűnt, csak a nap látszott.

Te mennyire vagy *nyitva* Isten világosságá, az Ige számára? Aki reád néz, mit lát — a pocsolyát, melyet mindenki kikerül, vagy a fenségesen sugárzó és világító napot? Az igazi Napot?

Az üstökös.

A müncheni Szent-Péter templomban élt sok évvel ezelőtt egy Lebrecht nevű toronyőr, aki hűséges kötelességteljesítésével és komoly keresztyénségével mindenki tiszteletét megnyerte. Csak az okozott neki néha nehézséget, hogy nem jött ki a pénzével. Az erszénye minden szűkölködő számára nyitva volt, mert, mint olyan, aki azelőtt maga is szegény volt, tudta, hogy mit jelent az nélkülözni és meggondolás nélkül adott addig, amíg volt neki.

Egyszer megbetegedett az édesanyja. Eppen előzőleg kiadta minden pénzét és így hiába fájt gyermeki szíve, ahova leginkább szeretett volna adni, nem tudott. Gondolkozva járt fel és alá, kinézve a toronyból abba az irányba, ahol beteg édesanyja feküdt. Egyszerre csak megállt az ablaknál és felnézett a csillogó égre és így sóhajtott: „Óh csak Isten csodát tenne és két csillagot két forintra változtatna — és az a kezembe esnék.“ De alighogy ezt kimondta, rögtön megbánta, mert belátta, hogy milyen kihívó gondolat volt ez, Istent felszólítani, hogy az ő kedvéért csodát tegyen. Kezeit összekulcsolva esdekelt bocsánatért, de alázatosan könyörgött az Úr kegyelmes segítségéért is.

Amint így ájtatosan az égre nézett, az ég mindig világosabb és világosabb lett és egyszerre csak egy üstökösöt látott ott hatalmas fénykévéjével. „Itt van“ — dadogta rémülten — „Isten leengedi rám haragjának ostorát vakmerőségemért.“

Dobogó szívvel sietett le a toronyból és a polgármesterhez ment, aki már mélyen aludt Beizent neki, hogy a Kaffinger-utca felett egy üstökös van.

A polgármester felkelt és kísértett a jelzett utcába, ahol már

sokan összegyűltek a tanácsbéli urak és a lakosság közül, hogy a tüneményt láthassák.

„Csakugyan üstökös“ — szólta polgármester, miközben figyelmesen nézte. „Vajjon mit jelent? Mikor láttad meg Lebrecht? Milyen volt a levegő ma éjszaka? Mást nem vettél észre? Nem gőzölgött a föld, nem volt földrengés, vagy valami hasonló? Jutalmul, mert az égboltozatot olyan hűségesen figyeled, két forintot adok. De most mondd el pontosan a részleteket.“

Lebrecht zavarodottan állt ott. „Mi az, nem veszed el a két forintot? Úgy csinálsz, mintha egy újabb csodát látnál!“

„Igenis. Nagyságos Uram, csodát látok“ — dadogta Lebrecht. „Elveszem azonnal a pénzt, de csak egy pillanatig légy türelemmel.“ — Mereven az üstököstől jobb felé nézett. — „Csakugyan ott vannak, — ott látom őket.“

„Mit látsz? Mi van ott? Elment az eszed? Elveszed a pénzt? — vagy zsebreteszem“ — mondotta türelmetlenül a polgármester.

„Nem, nem Uram, csak azt ne tedd“ — kiáltott Lebrecht, majd hirtelen zsebre téve a két forintot hálásan megköszönte és elmondta, hogy hogy történt minden. Végül túlaradó hálával így kiáltott:

„Ha odafent nem is történt csoda, idelent mégis az történt. Isten látta az én gondjaimat és segített rajtam. Néki legyen köszönet és hála.“

A „Dicsőség Istennek“ című verskötetre az előfizetési határidőt július 1-ig meghosszabbítjuk. Kérjük azokat, akiknél gyűjtőivek vannak, vagy akik előfizetni óhajtának, hogy erre a határidőre okvetlenül küldjék be a megrendeléseket és a pénzt.

Világvallás és Evangéliom.

Egy gondolkodó ember, aki foglalkozott a világ különböző vallásaival, a következő eredményre jutott:

A görög így szól: „Ember, ismerd meg tenmagadat.”

A római: „Ember, uralkodjál magadon.”

A kínai: „Ember, javítsd meg magadat.”

A buddhista: „Ember, semmisítsd meg magadat.”

A brahman: „Ember, merülj el magadba.”

A zsidó: „Ember, tedd szentté magadat.”

De Jézus így szól: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

„Azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Luk. 19: 10.) — „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.” (Ján. 10: 10.) — „Jöttem és hozok néktek tökéletes örömet, tökéletes békességet és igazi szabadságot.” (Ján. 16: 24, 14: 27, 8: 36.)

Krisztus Istent hozta nekünk. Az Ő megjelenése lehozta a mennyet — ez az Evangéliom.

A keresztyénség növekedése.

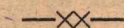
Egy német lap érdekes kimutatást közöl a keresztyénség növekedéséről 19 évszázad alatt.

Az első évszázad végén fél millió keresztyén volt a világon. A 10. század végén 50 millió. A 19. század végén 400 millió. 1925. év végén a keresztyének száma 500 millióra emelkedett.

Tehát az első évezredben a keresztyének száma százszorosára emelkedett, a következő 925 évben tizszeresére. Feltűnő jelenség, hogy

az utolsó 25 évben 100 millióval szaporodott a keresztyének száma.

Leipziger Missionsblatt.

„Hol a szent élet?”

Egy fiatal japán férfi lépett be egy fiatal lelkész dolgozó szobájába a következő kérdéssel:

„Meg tudná nekem mondani, hogy hol található szent életet?” A meglepett lelkész megkérdezte a fiatal japánt, hogy olvasta-e a Bibliát? „Igen, egy részét,” — felelte — „de nem sokat törődöm vele, nekünk is vannak ugyanolyan jó könyveink.” „Szokott templomba járni?” — kérdezte a lelkész. „Igen, egyszer-más-szor voltam, de a templom sem érdekel, mert én a tökéletesen szent életet vágyom megtalálni.” — „Látta már valamikor ezt a szent életet?” — kérdezte a lelkész. Erre a fiatal japán elmondta a történetét. Amerikába ment, hogy ott egyetemi tanulmányait folytassa, de a legnagyobb vágya az volt, hogy a valódi szent életet ismerje meg. Egyszer, azt hiszi, látta. Ez akkor történt, amikor San Franciskóba ért. Nem diákember, hanem egy öreg ács személyében. Ez az ember soha sem gondolt magára, hanem mindig másokra, akiknek szívesen szolgált és közben a ragyogó arca szíve nagy békességét hirdette.

A lelkész felolvasta a japán diáknak I. Kor. 13. fejezetéből a szeretet dicséretét és kérdezte: „Ilyen volt? — „Igen, ehhez hasonló,” — felelte a japán. A lelkész egy Újtestamentumot adott neki és figyelmébe ajánlotta az élet könyvét.

Hónapokkal később, mielőtt a japán diák visszautazott volna a hazájába, ahol egy fontos állás várt rá, felszaladt a lelkészhez. Ez alkalommal ragyogott az arca a boldogságtól, amikor kiáltotta: „Megtaláltam a szent életet, megtaláltam az Úr Jézust!”

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jun. 1. Kol. 2: 1—15. IV. Móz. 23: 7—28. Hiába akarja Bálák, a pogány király, hogy Izrael népe átkozott legyen, mikor az Úr meg akarja áldani s Bálám prófétái elragadtatásában nem képesek más mondani, csak áldást. Az áldás nem emberektől függ, hanem az Úrtól. Akár áldást mond ki egy emberi ajk, akár átkot, az csak akkor lesz fogatos, ha az Úr adta ajkára a szavakat. S ha az Úr áldani akar, nincs szüksége emberre, aki az áldást kimondja, mert Ő anélkül is áldhat. Bálámnak itt csak azért kell kimondania az áldást, hogy Bálák szegényüljön meg, megtudván, hogy Izrael népe, az ő akarata ellenére is, áldott nép.

Jun. 2. Kol. 2: 16—23. IV. Móz. 24: 1—17, 25. Bálámot Isten kegyelme nagy dologra használja föl. Arra, hogy hirdeteti általa az eljövendő Messiást. A 17. vers próféciája az Úr Jézus Krisztusban teljesedett be. Bálám itt ebben az órában megnyílt szemű ember, aki látja az áldást, amellyel az Úr most elárasztja Izrael népét, s azt a még nagyobb áldást, amely Izraelen keresztül az egész emberiségre kiterjed. De fájdalom, Bálám nem becsülte meg a kegyelmet, amelyben részesült. Kettőszívűsége őt végre is veszedelembé vitte, hűtlen szolgának találtatott. (IV. Móz. 31: 16.) Mily nagy tanulság ez sokaknak, akikre bár reá bízott Isten igéjének hirdetése, nem szolgálnak az Úrnak osztatlan szívvel.

Jun. 3. Kol. 3: 1—11. V. Móz. 34. Mózes sem tudott mindenkor, minden kísértés és nehézség közt rendületlenül megállni Isten mellett. Ezt csak egyetlenegy tudta megcselekedni, az Úr Jézus. Ezért Mózesnek bűnhődni kellett, nem mehetett be az ígért földére. Ne tekintsük ezt a büntetést túlságosan súlyosnak, hiszen Mózesnek csak földi reményégei nem teljesültek. Az igazi „ígért földé”-re, a mennyei hajlékba bemehetett. Még testét is maga az Úr temette el, s angyalt állított mellé, hogy a sátn jogot ne formálhasson ehez a testhez. (Jud. 9.) Hát még a lélek, milyen boldogan mehetett be a mennyei hajlékba!

Jun. 4. Kol. 3: 12—25. Ezék. 36: 22—28. Az embernek ma is kőszíve van Isten parancsolataival szemben. Nem tudja őket befogadni és teljesíteni. Milyen jó, hogy Isten ma is kész új szívet és új lelket adni, s hogy ennek az előfeltételeit ma már olyan világosan láthatjuk. Az Úr Jézushoz kell

mennünk, mert a Szent-Lélek Ő reá mutat, s ha engedünk a Léleknek, aki minket Jézushoz vezet; akkor a Lélek véghezviszi rajtunk az újjászületés munkáját. (Ján. 3: 1—6.) s megdicsőíti előttünk és bennünk az Úr Jézust. (Ján. 16: 14.)

Jun. 5. Ján. 14: 23—31. Csel. 2: 1—31. Ján. 14: 15—21. Ef. 2: 19—22. A Szent-Lélek nagy munkát végez. Nemcsak megéleventi és újjászüli az egyes lelkeket, hanem össze is kapcsolja őket egy nagy egységgé. Ez az egység az írásban több helyen is templomhoz van hasonlítva, amelynek részei azonban élő kövek (I. Pé. 2: 5), amelyek mind az egyetlen igazi fundamentumra, a Jézus Krisztusra vannak fölépítve. (I. Kor. 3: 11.) Ebben a templomban Isten Lelke lakozik (I. Kor. 3: 16.), azért az szent. S az egész templomnak ez a szentsége minden egyes tagot szentségre kötelez.

Jun. 6. Ján. 3: 16—21. Csel. 10: 42—48. Ján. 15: 9—16. Ef. 4: 11—16. A templomba beépített élő kövek, épen azért, mert élők, azután is növekednek és fejlődnek, miután az egységbe bekapcsolódtak. Az Úrnak az az akarata, hogy a hitben mindnyájan érett férfiuságra jussunk, s milyen fájdalom neki az, hogy oly sok keresztyén marad gyermek és pedig nem helyes értelemben, mert az Úrtól való függésünk tekintetében mindvégig gyermekeknek kell maradnunk. Hanem a hitben, szeretetben, kegyességben növekednünk kell, hogy így Isten temploma is zavartalanul épülhessen.

Jun. 7. Kol. 4. Csel. 2: 14—36. Milyen hatalmas erővel beszél és mily bátran tesz itt bizonyosságot az a Péter, aki csak nemrégiben megtagadta az Urat. Igen, mert bűnét teljes szívéből megbánta, mélységesen megalázkodott és összetört alatta, azután pedig bízó hittel nyitotta meg szívét Istennek Szent-Lélek előtt, aki egészen megtöltötte ezt a megalázott és megüresített szívet. S mindig azoknál látjuk a Léleknek ezt a nagy erejét munkálkodni, akik a maguk erejében teljesen összetörve, egyedül csak a mennyei erőre támaszkodnak.

Jun. 8. Jer. 27: 1—11. Csel. 2: 37—47. Izrael számára elérkezett, sok hűtelensége és engedetlensége folytán a bűnhődés ideje. Babilonia igájába kellett hajtania a fejét. De ez nem végleges büntetés és ítélet számára. Isten, dacára, hogy nehéz szenvedéssel sújta engedetlen népét, nem veszi

le róla egészen kegyelmes kezét. Legyen ez a nehéz idő megpróbáltatásnak ideje, amelyet ha engedelmesen és alázatosan hordoz, akkor újra megépülhet és helyreállíthatik. Csak a hamis prófétákra ne hallgasson a nép, akik épen a nehéz időket akarják felhasználni, hogy a zavarosban halásszanak!

Jun. 9. Jer. 28. Csel. 3:1—10. Hanánias is ilyen hamis próféta. Engedetlenségre akarja bírni a népet. S milyen könnyű a dolgokat úgy állítani be, hogy az ember, aki a maga kedvét keresi, úgy lássa, mintha az csakugyan Isten akarata volna. A hamis prófétákat arról lehet legkönnyebben megismerni, hogy Istennek kipróbált, hűséges szolgálói iránt mindig irigységgel és gyűlölettel viselkednek. De az Úr bizonyoságot tesz a maga hű szolgálói mellett s a hamis prófétáknak meg kell szégyenülniök.

Jun. 10. Jer. 29:1—14. Csel. 3:11—26. „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják,” mondja Péter apostol, 2. levele 3. részének 9. versében. A hamis próféták föl akarták volna zavarni a zsidó foglyok lelki békéjét s őket erőszakos kiszabadulásra indítani. De az Úr azt kívánta, hogy várják ki az Ő általa megszabott időt s Ő nem fog késni az ígéret betöltésével, akkor megfog jönni a szabadítás. Így figyeljünk mi is az apostolnak felénk hangzó intésére. Hiába akarják hamis próféták a magok bölcsessége szerint kiszámítani a teljes szabadulásnak, az Úr Jézus eljövételének napját és óráját, az csak akkor fog bekövetkezni, mikor az Isten által kiszabott óra elkövetkezik. De, hogy az mikor lesz, azt senki sem tudja, így hát legyünk mindenkor készek.

Jun. 11. Jer. 30:1—3; 8—11, És 6:1—8. Milyen nagy szeretet szól az Úrnak ezekből a szavaiból! Gyöngéd szeretettel ismétli és tetézi még eddigi ígéreteit, de szeretet szól abból a szavából is, amelyben fenytést ígér, mert tudja, hogy enélkül nem gyógyulhat meg ez a nép. Tanuljunk meg mindent hálaadással venni Istenünk kezéből, az édeset és keserűt is. Az orvosság sokszor keserű, de használ.

Jun. 12. Ján. 3:1—15. Róm. 11:33-36.

Máté 28:16—20. Ef. 1:3—14. Az a boldog ember, aki Isten útjai és végzései fölött nem okoskodik, nem zúgolódik, hanem csendes szívvel, háládatos örömmel vesz mindent az Ő kezéből, s jár mindenben az Ő utain. Az ilyen ember előtt nyílnak meg mindig jobban Isten végéremehetetlen bölcsességének és gazdagságának mélységei, hogy azután így kiálthasson fel, mint Pál apostol: „Mennél többet tudok, annál inkább látom, hogy semmit sem tudok, de óh, milyen boldogság és békeség ez számomra!”

Jun. 13. Zsolt. 32. Csel. 4:1-12. Mint ahogy az embert igazán boldogtalanná csak a bűn teszi, úgy igazán boldoggá csak az teheti, ha tudja, hogy bűne megbocsátott. A Krisztus vérenek bünteltőlőre ereje a legdrágább ajándék, amit Isten kezéből elfogadhatunk. S ha ezt elfogadtuk, azután következik utána minden. Akkor az Úr bölcsesé is tesz, örömmel is megtölti a szívünket, erőt is ad, mert „aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozza vele együtt mindent mi nekünk?” (Róm. 8:32.)

Jun. 14. Jer. 31:1—7, 9—14. Csel. 4:13—31. „Örökkévaló szeretettel szerettek téged!” ezt mondja az Úr Izraelnek, de ezt mondja minden egyes léleknek. „Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük Isten, hanem hogy Ő szeretett minket” (I. Ján. 4:10), mondja az újtestamentumi apostol is. Istennek ez az örökkévaló szeretete keres, hordoz, vezet bennünket, s miután kimentett bennünket a sötétségből és a halálból, vezet az élet útján a teljes üdvösség felé.

Jun. 15. Jer. 31:15—26. Csel. 4:32—5:11. Rákhel mint a zsidó nép özanyja van itt fölemlítve s példázza azt a nagy keserűséget, amely az egész nép szívét elfogta a gyászos bukás idejében. De az Úr vigasztaló szava hallatszik a bánat idejében. A fogságban lévők vissza fognak térni, az Úrtól megvert nép megtér, az Úr könyörül rajta, újra felvirágoztatja, éhező és szomjuhozó lelkét megelégti. „Nem szunyad és nem alszik az Izraelnek őrizője.” (Zsolt. 121:4)

Vargha Gyuláné.

Megtérés, az egyszeri nagy átadás Jézusnak; megszentelődés az egyes bűnök elhagyása.

Megszentelődés, az nem tökéletesedés. A tökéletesség a megszentelődés célja.